

at de Merudgifter, som er en Følge af Krigstilstanden, først og fremmest bør bæres af dem, for hvem denne Tilstand har været en Kilde til Vinding, kan vi derimod ikke se, at den Omstændighed, at en Persons eller et Selskabs Aarsindtægt i 1914 eller 1915 er væsentlig højere end Gennemsnittet af tre foregaaende Aar, er tilstrækkelig til at begrunde en Merbeskatning af 10 pCt., uanset om Merindtægten har noget at gøre med Krigen eller ikke. I Tilfælde, hvor Merindtægten beror paa, at de vedkommende af særlige Grunde har haft en abnormt lav Indtægt i de tre foregaaende Aar, behøver den jo slet ikke at være noget Vidnesbyrd om forøget Skatteevne, ofte tværtimod. I Erkendelse af, at Ligningsmyndighederne hyppigt vil have Vanskelighed ved at afgøre, hvilke Merindtægter der staar i Forbindelse med Krigssituationen og hvilke ikke, har vi forment vort Forslag saaledes, at selve den Omstændighed, at der er en Merindtægt af en vis Størrelse i et af de to Krigsaar, skaber en Formodning for, at denne Merindtægt hidrører fra Krigssituationen, saaledes at det bliver Skatteyderen, som „overfor Ligningsmyndighederne paa en efter disses Skøn fyldestgørende Maade“ skal paavise, at den hidrører fra Forhold, som ikke har noget med denne Situation at gøre, f. Eks. fra abnormt lav Indtægt i tidligere Aar, fra Opgørelse i et af Krigsaarene af Entrepriser, som har strakt sig gennem flere Aar, eller fra Forretninger, med hvilke det samme har været Tilfældet, og som er drevne i Fællesskab med andre Personer eller Selskaber etc. Er det imidlertid virkelige Krigsindtægter, hvorom der er Tale, er der ingen Grund til, som af Regeringen foreslaaet, kun at lade Skatten ramme Indtægter over 10,000 Kr. og først at beskatte Merindtægten, naar den er over 9,000 Kr., hvorfor vi i vort Forslag har ment at burde fastsætte saavel Indtægtsminimet som den for den overordentlige Indkomstskat fritagne Merindtægt til kun 5,000 Kr. Efter vor Opfattelse vil det finansielle Udbytte af Lo-

ven, saaledes ændret, trods den af os indførte Begrænsning blive større end efter Regeringens Forslag.

Et andet Mindretal (Schovelin) kan ganske slutte sig til ovenstaaende Mindretals Betragtninger og Ændringsforslag, dog med den i Underændringsforslag Nr. 3 (pag. 7) udtrykte Ændring. Det Hovedsynspunkt, hvorpaa hele Forslaget hviler: at den ekstraordinært høje Indtægt, der er fremkommet i 1914 og 1915, maa formodes at hidrøre fra de af Krigen skabte Konjunkturer, maa logisk føre til at sætte „Højestebeløbet“ i Stedet for „Gennemsnittet“, saa vist som Højestebeløbet og ikke Gennemsnittet angiver, hvad vedkommende Skatteyder normalt har kunnet tjene uden Medvirken af de ved Krigstilstanden skabte Konjunkturer.

Noget andet er, at Mindretallet overhovedet ikke deler Lovforslagets ledende Synspunkt.

Hvad Forslaget til Lov om Ændring i Lov om Indkomst- og Formueskatten til Staten angaar, da er nærværende Mindretal af den Mening, at Regeringen har truffet det rette ved kun at foreslaa Formueskatten forhøjet — Indtægten er allerede beslaglagt rigeligt nok baade af Stat og Kommune —, og beklager derfor, at Regeringens eget Parti har forladt dette Standpunkt. Mindretallet maa under disse Omstændigheder være ene om at fastholde det. Samtidig maa imidlertid Mindretallet formene, at Loven paa Grund af sin rent ekstraordinære Karakter og sin til *forbigaaende* Forhold knyttede Eksistensberettigelse kun bør have en bestemt *tidsbegrænset* Gyldighed, saa Lovgivningsmagten paa ny kan faa Lejlighed til at tage Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter op til effektiv Behandling ved den forestaaende almindelige Skatterevision. Her til sigter Ændringsforslaget under Nr. 3 (pag. 4).